

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **J. M.**, zastoupeného JUDr. Janem Arnoštem, advokátem se sídlem Praha 1, Na poříčí 1071/17, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Jiné Café, s. r. o.**, Uherské Hradiště, Havlíčkova 173, zastoupené JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem se sídlem Zlín, Kvítková 1569/56, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. KUZL 17467/2014, sp. zn. KUSP 12858/2014 ÚP-No,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2009, č. R 84/2009, zn. SO/31969/09/7486/2009/St/R 84, Městský úřad Uherské Hradiště (dále též „stavební úřad“) k oznámení S. V. ze dne 27. 10. 2008 povolil změnu užívání stavby „*Kavárna v 1. NP domu č. p. 173, ul. Havlíčkova*“, na

pozemku st. parc. č. 202/1 v katastrálním území Uherské Hradiště, spočívající v prodloužení doby užívání na dobu platnosti nájemní smlouvy s vlastníkem objektu č. p. 173, nejpozději do 30. 6. 2019. S. V. stavební úřad označil za účastníka řízení dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, za účastníka řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu pak stavební úřad považoval K. M. Těmto účastníkům řízení bylo rozhodnutí doručeno dne 15. 5. 2009, žádný z nich se proti němu neodvolal.

[2] Dne 21. 2. 2014 stavební úřad obdržel odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí o povolení změny užívání stavby podané žalobcem. Toto odvolání ovšem žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaným rozhodnutím zamítl pro opožděnost. V odůvodnění konstatoval, že dle údajů z katastru nemovitostí se žalobce stal ke dni 13. 10. 2008 na základě darovací smlouvy vlastníkem rodinného domu č. p. 173, jehož část (část 1. NP) je užívána jako kavárna. Žalobci tedy dle § 27 odst. 2 správního řádu náleželo postavení účastníka řízení, i když s ním stavební úřad v průběhu řízení nejednal. Odvolání tedy bylo přípustné, nebylo však podáno včas. Vzhledem k § 84 odst. 1 správního řádu již uplynula jak subjektivní, tak i objektivní lhůta pro podání odvolání. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo posledního účastníku doručeno dne 15. 5. 2009, žalobcovo odvolání stavební úřad obdržel až dne 21. 2. 2014, tj. po více než čtyřech letech.

[3] Žalovaný dodal, že žalobci muselo být známo, že část rodinného domu, jehož je vlastníkem a v němž bydlí, je užívána jako kavárna. Žalobce též musel vědět o prodloužení platnosti nájemní smlouvy, kterou s provozovatelem kavárny S. V. uzavřela dne 23. 11. 2007 tehdejší majitelka K. M., neboť sám po převzetí domu na základě darovací smlouvy, uzavřel dne 31. 12. 2008 s původním nájemcem S. V. a přebírajícím nájemcem společností Jiné Café, s. r. o. (jejímž jednatelem je S. V.) Dohodu o postoupení práva a převzetí povinností z nájemní smlouvy uzavřené dne 23. 11. 2007. Z této smlouvy jistě žalobci plynou finanční prostředky za pronájem části rodinného domu. Není tedy rozhodující, že žalobce kopii rozhodnutí stavebního úřadu získal až dne 17. 2. 2014, jak uvedl v odvolání.

[4] Žalovaný se dále dle § 92 odst. 1 správního řádu zabýval možností použití některého z mimořádných opravných prostředků. Dospěl však k závěru, že napadené rozhodnutí nelze přezkoumat v přezkumném řízení, ani nelze předmětné řízení obnovit, vzhledem k uplynutí zákonných lhůt. Od právní moci rozhodnutí stavebního úřadu totiž uplynuly již 4 roky a 9 měsíců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě popsal chronologii jednotlivých skutkových okolností. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nelogické, vnitřně rozporné, nesprávné a není v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[6] Jak žalovaný správně uvedl, žalobci v řízení o změně užívání stavby náleželo postavení účastníka řízení. Stavební úřad s ním však takto nejednal. Tedy mu ani neoznámil rozhodnutí. Nemohly tak vůči němu začít běžet lhůty, které má účastník řízení na svou procesní obranu. Ty začaly běžet až dne 17. 2. 2014, kdy si žalobce vyžádal kopii rozhodnutí stavebního úřadu. Odvolání pak podal v zákonné patnáctidenní lhůtě.

[7] Odkaz na § 84 odst. 1 správního řádu je nepřipadný. V tomto ustanovení je užito slov „osoba, která byla účastníkem řízení“, žalobce však účastníkem řízení nebyl, ačkoli jím být měl. Žalobce věděl o užívání předmětné kavárny i o nové nájemní smlouvě ze dne 23. 11. 2007, to však není pro věc podstatné. Tyto skutečnosti totiž nemají vliv na to, že žalobce nevěděl o probíhajícím řízení o prodloužení dočasného užívání kavárny, neboť jej o tom nikdo neinformoval.

[8] Rozhodnutí nebylo doručeno tomu, komu být doručeno mělo a nemohlo tak nabýt právní moci. Nemohly tak ani uplynout lhůty pro jeho přezkum, obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí. I v tomto ohledu jsou závěry žalovaného nesprávné.

[9] Na podporu svého právního názoru žalobce odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118.

[10] Žalovaný se ovšem nezabýval ani možnou nicotností rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad přitom předmětným rozhodnutím uložil práva a povinnosti těm, kdo buď nebyli účastníky řízení od počátku (K. M. v době zahájení řízení již nebyla vlastníci domu č. p. 173), nebo v průběhu řízení ztratili způsobilost být účastníkem řízení (původní nájemce S. V. přestal být nájemcem dne 31. 12. 2008). Naopak ti, kteří účastníky řízení měli být (žalobce – vlastník domu č. p. 173, a společnost Jiné Café, s. r. o. – aktuální nájemce kavárny v době vydání rozhodnutí), byli zcela opomenuti. Rozhodnutí stavebního úřadu je tudíž nelogické, vnitřně rozporné a fakticky i právně neuskutečnitelné. Touto nicotností se měl žalovaný zabývat z úřední povinnosti. Okolnosti nasvědčující nicotnosti rozhodnutí stavebního úřadu byly popsány již v odvolání. Žalovaný se však touto problematikou nezabýval, čímž se jeho rozhodnutí také stalo vnitřně rozporným a nelogickým.

[11] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, či je případně prohlásil nicotnými, a věc vrátil k dalšímu řízení stavebnímu úřadu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na skutkových a právních závěrech, k nimž dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí. Dodal, že aktuální právní úprava se liší od dřívější regulace představované zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinným do 31. 12. 2005. Podle správního řádu č. 500/2004 Sb. nabývá rozhodnutí právní moci i při jeho neoznámení účastníkům řízení dle jeho § 27 odst. 2, 3. K námitce nicotnosti rozhodnutí stavebního úřadu pak uvedl, že poté, co zjistil opožděnost podaného odvolání, nezabýval se dále obsahem napadeného rozhodnutí. Nicotnost dle § 77 odst. 1 správního řádu dána nebyla, nicotnost dle § 77 odst. 2 správního řádu může vyslovit pouze správní soud. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[13] Žalobce v podání ze dne 21. 7. 2014 zopakoval svoji argumentaci o neaplikovatelnosti § 84 odst. 1 správního řádu. Nemohla tak uplynout lhůta pro podání odvolání, ale ani lhůty pro přezkoumání rozhodnutí či pro obnovu řízení. Nicotností rozhodnutí stavebního úřadu se

pak měl žalovaný zabývat bez ohledu na závěr o opožděnosti odvolání a měl dát soudu podnět k vyslovení nicotnosti. Tak však neučinil. Pochybení stavebního úřadu, který si neověřil, kdo je v době jeho rozhodování účastníkem řízení, nemůže jít k tíži žalobce. Není též nutno chránit práva nabytá S. V., neboť ten v současnosti nemá k předmětné kavárně žádné právo. Byl to navíc on, kdo zůstal procesně pasivní, ačkoliv měl všechny potřebné informace pro řádný průběh řízení, a zapříčinil tak danou situaci. Nemůže mít jakýkoli užitek ze svého protiprávního jednání.

V. Posouzení věci soudem

[14] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejících jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[15] V daném případě v zásadě nejsou sporné skutkové okolnosti, naopak spornou je oprávněnost použití § 84 odst. 1 správního řádu žalovaným. Podle tohoto ustanovení *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí ji nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.*

[16] Žalobce měl za to, že se na něho předmětné ustanovení nemohlo vztahovat, protože měl být účastníkem řízení, avšak byl stavebním úřadem zcela opomenut. Zde je nutno v první řadě konstatovat, že žalobce skutečně měl být z titulu nabytí vlastnického práva k dotčené nemovitosti účastníkem řízení před stavebním úřadem, jak ostatně správně uzavřel i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Stavební úřad ovšem toto žalobcovo postavení nijak nerefletoval a za účastníka řízení považoval žalobcovu právní předchůdkyni – předchozí majitelku domu. Žalobce tak byl v řízení o změně užívání stavby opomenutým účastníkem v pravém slova smyslu. Tato okolnost ovšem z hlediska použití § 84 odst. 1 správního řádu nemá význam, neboť jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedené ustanovení je nutno vztáhnout i na případy, kdy potenciální účastník o probíhající správní řízení vůbec nevěděl a neparticipoval na něm, a tudíž mu ani nebylo doručeno konečné rozhodnutí (shodně srov. *Vedral, J.: Správní řád Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, BOVA POLYGON, 2012, str. 735*).

[17] Poukázal-li v této souvislosti žalobce na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS, nutno uvést, že závěry v něm uvedené nelze v nyní souzené věci v zásadě použít. Rozšířený senát se sice také zabýval problematikou tzv. opomenutých účastníků správního řízení, to však na půdorysu předchozí právní úpravy, tedy zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Tento právní předpis však otázku možnosti opomenutého účastníka podat odvolání, na rozdíl od výslovné úpravy v nyní účinném správním řádu, v podstatě neupravoval.

[18] Zákonem stanovená objektivní jednoroční lhůta od oznámení rozhodnutí poslednímu z účastníků řízení, v níž může opomenutý účastník řízení podat odvolání, vyjadřuje poměrně rozumnou časovou hranici dělící preferenci ochrany práv jednotlivce před právní jistotou

ostatních dotčených osob a naopak. Jak vyplynulo ze správního spisu, právě tuto objektivní jednoroční lhůtu žalobce nestihl. Stavební úřad rozhodnutí o povolení změny užívání stavby účastníkům řízení doručil dne 15. 5. 2009. Žalobce však odvolání proti tomuto rozhodnutí podal až dne 21. 2. 2014. Závěr žalovaného o opožděnosti daného odvolání je tudíž opodstatněný.

[19] K tomu je nutno zdůraznit poslední větu § 84 odst. 1 správního řádu, tedy že ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 téhož zákona. Takovým účastníkem řízení (v daném případě konkrétně žadatelem/oznamovatelem) však žalobce nebyl. A nebyl ani účastníkem řízení dle § 27 odst. 3 správního řádu (který by teoreticky mohl mít postavení účastníka dle odstavce 1), neboť stavební zákon účastenství v řízení o změně v užívání stavby explicitně neupravuje, a to na rozdíl od jiných stavebních řízení (srov. např. jeho § 109 či § 142). Žalobce tedy materiálně byl účastníkem dle § 27 odst. 2 správního řádu, ostatně za účastníka dle tohoto odstavce stavební úřad považoval i žalobcovu předchůdkyni. Z toho ovšem zároveň plyne, že nebyl vyňat z aplikace § 84 odst. 1 správního řádu na základě typu jeho účastenství v řízení.

[20] Na závěru o opožděnosti odvolání podaného žalobcem pak ničeho nemění ani jeho tvrzení, že stavební úřad jednal s nesprávnými účastníky. Správní řád hovoří v § 92 odst. 1 jasně – opožděné odvolání odvolací správní orgán *zamítne*; přitom tak učiní, aniž by se zabýval otázkou zákonnosti či nicotnosti odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111). Jak dále plyne z citovaného ustanovení, uvedenými otázkami se odvolací orgán zabývá až posléze. Hodnocení, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost (viz též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32, či ze dne 4. 8. 2006, č. j. 8 As 1/2005-165). V této souvislosti soud považuje za správnou též úvahu žalovaného o uplynutí lhůt pro přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu či pro obnovu řízení. I kdyby tomu tak však nebylo, neměla by tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[21] Naznačený algoritmus se plně uplatní též při aplikaci § 84 odst. 1 správního řádu. Objektivní jednoroční lhůta se odvíjí *ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil*. Při stanovení počátku této lhůty se logicky vychází ze skutečného stavu, tedy ze závěru správního orgánu prvního stupně o osobách účastníků, a zejména pak z toho, které z těchto osob správní orgán rozhodnutí fakticky doručil jako poslední. Odvolací orgán tedy při posuzování opožděnosti odvolání nezkoumá, zda správní orgán prvního stupně vymezil účastníky řízení nesprávně. Pokud by totiž tomu tak bylo, byl by § 84 odst. 1 správního řádu ze systematického hlediska zcela zbytečný.

[22] Žalovaný tudíž nepochybil, pokud se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval možnou nicotností rozhodnutí stavebního úřadu, poněvadž tak činit nemusel. K problematice nicotnosti rozhodnutí stavebního úřadu lze (v podstatě nad rámec nutného odůvodnění tohoto rozsudku) uvést, že tato právní kategorie byla až do vydání správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.) vykládána pouze doktrinálně nebo soudy [viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 6 A 44/2001-71 (publ. pod č. 502/2005 Sb. NSS), ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 (publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS), ze dne

13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74 (publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS), ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75 (publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS), či ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65 (publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS)]. Správní řád nicotnost rozhodnutí definuje v § 77. Podle jeho odstavce 1 je nicotné rozhodnutí „*k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný*“, podle odstavce 2 je dále nicotné rozhodnutí „*které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu*“. Jde tak o případy nejtěžších vad, pro které vydaný správní akt právně neexistuje, není schopen vyvolat právní následky, což je zjevné přímo z aktu samého.

[23] Takovými vadami ovšem rozhodnutí stavebního úřadu zjevně netrpí. Předmětné správní řízení bylo iniciováno *Oznámením změny v užívání stavby* podaným stavebnímu úřadu S. V. dne 27. 10. 2008. V této době byl S. V. oprávněným oznamovatelem, a to z titulu *Smlouvy o nájmu nebytových prostor*, kterou dne 23. 11. 2007 uzavřel coby nájemce s pronajímatelkou K. M. Stavební úřad oznamovateli dne 3. 11. 2008 sdělil, že oznámená změna podléhá rozhodnutí a určil podklady nezbytné pro řízení. Tyto oznamovatel předložil dne 7. 4. 2009, čímž bylo dle § 127 odst. 3 stavebního zákona zahájeno řízení o změně v užívání stavby. V tomto momentě se stavební úřad dopustil určitého pochybení. Na obálce, v níž požadované podklady obdržel, byl totiž odesílatel označen jako „Jiné Café, s. r. o.“, a i v doložené žádosti o vyjádření odboru dopravy městského úřadu byl žadatel vymezen jako „S. V., Jiné Café, s. r. o.“. Této nesrovnalosti si stavební úřad zřejmě nepovšiml a dále ji tudíž neřešil. Na druhou stranu je ovšem nutno uvést, že bylo primární povinností oznamovatele výslovně sdělit stavebnímu úřadu, že došlo k singulární sukcesi práv a povinností plynoucích z předmětné nájemní smlouvy [a to na základě *Dohody o postoupení práva a převzetí povinností z nájemní smlouvy*, kterou dne 31. 12. 2008 uzavřel S. V. coby původní nájemce, společnost Jiné Café, s. r. o. (jejímž jednatelem byl S. V.), jakožto přebírající nájemce, a žalobce coby pronajímatel], a zároveň i k procesnímu nástupnictví.

[24] Pokud jde o účastenství K. M., jednalo se o majitelku předmětné nemovitosti, a to do dne 13. 10. 2008, kdy nabyl právních účinků vklad práva na základě darovací smlouvy z téhož dne, na jejímž základě se stal vlastníkem dotčené nemovitosti žalobce. Stavební úřad zde zjevně vycházel z označení vlastníka stavby uvedeného v *Oznámení změny v užívání stavby*. Pokud stavební úřad vlastníka stavby lustroval v katastru nemovitostí, o čemž však ve správním spisu není žádný doklad, musel tak činit ještě v průběhu vkladového řízení, které bylo zahájeno pouhé dva týdny před podáním *Oznámení změny v užívání stavby*, a nepovšiml si vyznačené plomby. Na změnu vlastníka stavby pak stavební úřad neupozornil ani oznamovatel, ani samotná K. M., jíž byly doručovány všechny příslušné akty stavebního úřadu.

[25] Je tedy pravdivou poznámka žalobce, že v okamžiku vydání rozhodnutí stavebního úřadu měli být účastníky řízení společnost Jiné Café, s. r. o., coby oznamovatel, a žalobce jakožto vlastníka stavby. Přestože je rozhodnutí stavebního úřadu kvůli pochybení při určení účastníků řízení nezákonné, nejedná se o vadu takové intenzity, která by způsobovala jeho nicotnost. Žalobcem poukazovaná nelogičnost či vnitřní rozpornost rozhodnutí sama o sobě není důvodem jeho nicotnosti. Není pak ani patrné, v čem by rozhodnutí stavebního úřadu mělo být fakticky či právně neuskutečnitelným, pokud bylo rozhodnuto o změně v užívání existující stavby (právě této „věci“ se rozhodnutí stavebního úřadu primárně týká), a toto

rozhodnutí bylo učiněno na základě právního vztahu, v němž pouze na obou stranách došlo k právnímu nástupnictví.

[26] K uvedenému nutno dodat, že způsobilost být účastníkem řízení, tedy tzv. procesní subjektivitu, má ten, kdo je způsobilý mít procesní práva a povinnosti. Není-li zákonem stanoveno jinak, plyne tato způsobilost z hmotného práva, a má ji osoba s tzv. právní subjektivitou či právní osobností. Obecná způsobilost být účastníkem řízení tak sama o sobě nijak nesouvisí s otázkou, zda účastník řízení je nositelem práva nebo povinnosti, o něž v řízení jde.

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. května 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu